

som den havde gjort de foregaaende Aar, den tøvede flere Maanedes med at bringe det frem, idet den gik ud fra, at Grundloven Intet foreskriver i saa Henseende, men det forekommer mig rigtigt nok, at naar Grundloven foreskriver, at den foreløbige Lov skal forelægges for den efterfølgende Rigsdag — og dermed maa vel ikke alene forstås den ene Afdeling, men begge Afdelinger — saa kunde Regjeringen dog nok have forelagt den saa betids, at det kunde ske Fyldest, dog derom skal jeg nu ikke udtale mig videre. I 1888—89 forelagdes den foreløbige Lov først den 15de Januar og kom til Behandling den 18de Januar, men det lykkedes ikke den Gang at faae en Betænkning afgivet, og det synes saaledes, at man begyndte at gaa tilbage, en mærkkelig Kæbsjegang fra det første Aar, hvor man dog gjorde den færdig i kort Tid, og hvor man utvivlsomt ogsaa stod den gamle Tradition nærmere, idet man havde en Følelse af, at den foreløbige Lov skulde gaa over til det andet Ting. Forslaget har saaledes været i Udvalg her 4 Gange. Hvormange Møder der er holdt, skal jeg ikke komme ind paa — det har for Resten det ærede Medlem fra Vendsyssel tidligere omtalt — men det har været i Udvalg ialt i 363 Dage, althaa paa det Nærmeste i et Aar. Jeg har fremdraget alt dette for at vise, at der efter min Mening ogsaa er adskillig Brøst her. Har det andet Ting — hvad jeg ikke skal udtale mig om, hverken for eller imod — fejlet i Adskilligt, saa er det vist, at der ogsaa her, i det Mindste efter min Mening, er adskillig Brøst at rette. Og det turde være, at naar Valgene, som nylig ere foretagne, ikke ere gaaede saa ganske efter Regjeringens og dens Benneres Ønske, er en af Grundene dertil den Maade, hvorpaa man her opfylder Grundlovens Bud med Hensyn til Behandlingen af de foreløbige Love. Mig er det klart — det har jeg Erfaring for desværre — at jo længere denne Tilstand opretholdes, jo mere demoraliseres Befolkningen, jo mere forvanises, kunde jeg næsten sige, Folket karakteren, saa at Befolkningen efterhaanden bliver sig selv mindre og mindre lig. Det er slet ikke for at rippe op i gamle Saar, at jeg har draget dette frem, men jeg har gjort det, fordi jeg tror, at det er paa høje Tid, at de to Ting

komme til en Forhandling om, hvorledes man skal komme ud af disse Tilstande, og at det hæfter med at komme ud af dem. Vil man som den ærede første Taler have et andet Politi, nu ja, saa kan man jo forhandle derom, men først maa Pressionen være borte. Den foreløbige Lov maa ikke hvile som et Pres paa det andet Ting til at gaa en Vej, som det muligvis ikke ellers vilde gaa. Det er ikke rigtig. Jeg har med disse Bemærkninger, haaber jeg, ogsaa imødegaaet den ærede første Taler, idet det forekommer mig, at de Bemærkninger, han fremkom med, vilde have været mere paa deres Plads, naar den foreløbige Lov var borte, og vi stode ved en ren og klar Behandling af Spørgsmaalet om en ny Politiforordning. Hvorvidt der er Trang hertil, skal jeg ikke udtale mig om. I min Egn er der ikke Trang dertil, der befinder man sig vel ved det Gamle, og der har man godt kunnet holde Orden.

Rump: Jeg skal ikke komme langt ind paa det meget udførlige Foredrag, som den ærede sidste Taler har holdt. Jeg skal saaledes ikke indlade mig paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Gendarmeriet er dyrt eller ikke. Jeg vil blot henvise det ærede Medlem til leilighedsvis at foretage en lille Beregning over, hvad det kommunale Politi koster saavel Landkommuner som Kjøbstæder, og han vil se, at det bliver ikke en lille Sum. Man kan ikke have et godt Politi for ingen Ting. Jeg skal heller ikke komme ind paa det ærede Medlems mærkelige Betragtning af Politiet som ikke værende godt, saa snart der foregaar Tyverier og Ildspaaættelser, som ikke blive opdagede. Det er en Fordring, man ikke kan stille til noget Politi. Jeg skal for mit eget Vedkommende gjøre den Bemærkning, at jeg ikke har omtalt det som „herligt“, at Kommunerne begyndte at afskaffe deres Politi. Langtfra, og jeg kan dokumentere dette simpelthen ved at henvise til, at jeg, da der i mit Amtsraad ogsaa var Forslag fremme om at afskaffe Amtets Landpolitibetjente, modsatte mig Forslaget meget bestemt. Jeg har kun omtalt Thisted Amtsraads Beslutning som et Faktum, der viser, hvilken mærkelig Bestaafenhed vort Politi har, idet de kommunale Raad kunne fratage Statens Embedsmænd den Institution, som